

Sygn. Akt XVII AmE 281/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2018 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSR (del.) Jolanta Stasińska**

Protokolant: protokolant sądowy **Aleksandra Marczak**

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2018 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. M.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania A. M. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 14 maja 2018 roku, Nr (...)

1. oddała odwołanie,

2. zasądza od A. M. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR (del.) Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmE 281/18

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 14 maja 2018 roku, numer (...), na podstawie art. 56 ust 1 pkt 12b, art. 56 ust 2, art 56 ust 2h pkt 4 w związku z art 43d ust 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2018 r. poz. 650, 685 i 755), oraz na podstawie art 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (tj. Dz. U. z 2017 r. poz. 1957) w związku z art 30 ust 1 ustawy - Prawo energetyczne, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej Przedsiębiorcy: Panu A. M. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą A. M. (...) z siedzibą w K., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), zwanemu dalej „Przedsiębiorcą”, orzekł: w punkcie 1, że Przedsiębiorca nie przekazał w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu (dalej „sprawozdanie”) za miesiąc lipiec 2017 r., oraz w punkcie 2, za działanie opisane w pkt 1 wymierzył Przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 10.000,00 zł.

Od wyżej wymienionej decyzji powód A. M. wniósł odwołanie. Zaskarżył decyzję w części, tj. co do punktu 2 decyzji.

Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie;

- przepisów postępowania, tj. art. 7,77 i 80 k.p.a., polegające na zastąpieniu swobodnej oceny materiału dowodowego, oceną dowolną, wbrew zasadom logiki, doświadczenia życiowego i z pominięciem wszystkich okoliczności sprawy,

co miało istotny wpływ na wynik sprawy poprzez błędne ustalenie faktyczne, że stopień społecznej szkodliwości zaniechania powoda był wyższy, niż znikomy, podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego powinna prowadzić do wniosku, że w przypadku przedsiębiorcy, który nie dopuszczał się wcześniej żadnych naruszeń, niezłożenie wymaganego sprawozdania, gdy jest ono pierwszym sprawozdaniem po wejściu w życie obowiązku, przez okres wynoszący ok. 1,5 miesiąca, nie naruszyło istotnie dobra chronionego prawem, wobec czego czyn powoda nie cechuje się wyższym stopniem społecznej szkodliwości, niż znikomy.

Wskazując na powyższe wniosł o:

- zmianę zaskarżonego punktu decyzji, poprzez odstąpienie od wymierzenia kary, ewentualnie – o uchylenie zaskarżonego punktu decyzji,

- zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm prawem przepisanych.

Powód w treści odwołania nie kwestionował faktu, iż nie przekazał w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiąc lipiec 2017 r. Podniósł jednak, iż pozwany błędnie przyjął, że brak jest podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary wobec powoda w myśl art. 56 ust. 6a ustawy – prawo energetyczne.

W pierwszej kolejności powód podniósł, że regulacja prawna, będąca podstawą nałożonej kary, stanowi nowość legislacyjną, z uwagi na wejście w życie Rozporządzenia Ministra Energetyki z dnia 15 maja 2017 roku, w dniu 1 czerwca 2017 roku. Ta okoliczność zdaniem powoda, świadczy o odmiennej ocenie stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez powoda czynu. W ocenie powoda ustawodawca powinien stworzyć takie warunki prawne, aby przedsiębiorca nie był zaskakiwany zmianami legislacyjnymi, zwłaszcza, że powód dowiedział się o istnieniu tego obowiązku dopiero po poinformowaniu go o tym przez pozwanego w dniu 6 października 2017 roku. Powód nie złożył sprawozdania celowo, a jedynie z niewiedzy zwłaszcza, iż prowadząc od 7 lat działalność gospodarczą nigdy nie zaniechał żadnego spoczywającego na nim prawnie obowiązku. Powód wskazał też, że uchybienie terminowi złożenia sprawozdania nie naruszyło dobra, a jedynie spowodowało zagrożenie dobra. Zdaniem powoda, pozwany miał niezbędną wiedzę na temat ekonomicznych aspektów działalności powoda, gdyż powód zgłosił planowane nabycie paliw w lipcu 2017r., złożył komunikaty o planowanym wwozie paliw oraz deklaracje akcyzowe za lipiec 2017 r. Powyższe przemawia zatem za odmienną oceną stopnia szkodliwości popełnionego czynu. Powód wniosł także o uwzględnienie, że sprawozdanie za lipiec było pierwszym sprawozdaniem, do którego złożenia były zobowiązane podmioty przywożące. Powód zaznaczył również, iż nie posiada własnego działu prawnego dedykowanego do śledzenia zmian w przepisach prawa. Ponadto powód podkreślił, że w dniu 22-29 września 2017 roku u powoda przeprowadzona została kontrola Delegatury (...) Urzędu Celno – Skarbowego w W. i pomimo, że kontrola miała m.in. obejmować spełnianie obowiązków wynikających z ustawy prawo energetyczne w zakresie paliw ciekłych, wykwalifikowani kontrolerzy nie wskazali nieprawidłowości. Powód miał zatem prawo pozostawać w uzasadnionym przekonaniu, że spoczywające na nim obowiązki realizuje w sposób prawidłowy. Powód wskazał też, że uwzględniając konstrukcję art. 56 ust. 6a prawa energetycznego, należy zwrócić uwagę na ogólne dyrektywy sądowego wymiaru kary, co oznacza, że nałożona kara pieniężna w wysokości 10,000,00 zł jest rażąco niewspółmierna, w szczególności na ogólną tendencję ustawodawcy do obniżania kar w tego rodzaju sprawach. Powód nie działał z zamiarem umyślnym i obowiązek wykonał, a zatem nie ma celu zapobiegawczego i wychowawczego w nałożeniu przedmiotowej kary, bo już samo toczące się postępowanie kształtuje świadomość prawną społeczeństwa. W ocenie powoda podniesione w odwołaniu okoliczności przemawiają za przyjęciem znikomego stopnia szkodliwości czynu, oraz że wystąpiły wszystkie niezbędne przesłanki do odstąpienia od wymierzenia kary.

Pozwany wniosł o oddalenie odwołania oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany podtrzymał stanowisko zawarte w treści decyzji. Pozwany wskazał ponadto, iż biorąc pod uwagę obiektywny charakter odpowiedzialności za popełnienie deliktu administracyjnego oraz, że ustawodawca za naruszenie obowiązku

terminowego złożenia sprawozdania przewiduje wymierzenie kary pieniężnej w sztywnej wysokości tj. 10.000,00 zł nie podlegającej miarkowaniu, niezasadne wydaje się prowadzenie rozważań na temat przesłanek, które mogłyby być brane pod uwagę przy miarkowaniu wysokości kary pieniężnej, w szczególności w przypadku postaci zamiaru i motywacji sprawcy. W odniesieniu do zarzutu powoda, co do problemów z powzięciem wiedzy o zaistnieniu obowiązku sprawozdawczego, ostateczny termin na złożenie pierwszego sprawozdawania wyznaczony został na ponad trzy miesiące od dnia wydania Rozporządzenia Ministra Energii, natomiast pierwsza informacja na temat nowych obowiązków sprawozdawczych dotyczących paliw ciekłych pojawiła się na stronie BIP Urzędu w zakładce „Aktualności” już w dniu 1 czerwca 2017 roku. Dla powzięcia wiedzy w tym przedmiocie wystarczyłoby więc aby powód śledził stronę internetową Prezesa URE. Pozwany wskazał też na znaczny okres przekroczenia terminu złożenia przedmiotowego sprawozdania – 53 dni oraz, że nastąpiło to dopiero po zawiadomieniu powoda o wszczęciu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej. Pozwany podkreślił również, że obowiązek sprawozdawczy nie służy jedynie sporządzeniu raportu, lecz realizacji innych celów przewidzianych ustawą, zwłaszcza z uwagi na comiesięczny obowiązek składania sprawozdań.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 17 lutego 2017 r. Przedsiębiorca został wpisany do rejestru podmiotów przywożących prowadzonego przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki pod numerem (...). (akta adm.)

W miesiącu lipcu Przedsiębiorca miesiącu lipcu 2017 roku dokonał przywozu łącznie 2,542 ton smarów o kodzie CN: (...) zza granicy. (k. 5-7 akt adm.)

Przedsiębiorca do dnia 21 sierpnia 2017 r. nie złożył sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiąc lipiec 2017 roku. (okoliczność bezsporna)

Pismem z dnia 26 września 2017 r., Przedsiębiorca został zawiadomiony o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z niezłożeniem w terminie sprawozdania, o którym mowa w art. 43d ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne. Ponadto, mając na uwadze dyspozycję art. 50, art. 77 § 1 i art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego, Przedsiębiorca został wezwany do złożenia szczegółowych wyjaśnień w tej sprawie w terminie 14 dni, licząc od dnia otrzymania. Pismo powyższe zostało Przedsiębiorcy prawidłowo doręczone w dniu 6 października 2017 roku (k. 1 akt adm.)

W piśmie z dnia 12 października 2017 r., Przedsiębiorca złożył sprawozdanie za miesiąc lipiec 2017 roku oraz przedstawił stanowisko w sprawie wskazując, że niezłożenie w ustawowym terminie sprawozdań za lipiec i sierpień 2017 roku wynikało z braku wiedzy o wejściu w życie przepisu o obowiązku składania miesięcznych sprawozdań. Złożył też zestawienie, z którego wynika, iż w poprzednim roku podatkowym osiągnął przychód (...) zł (k. 3-7 akt adm.)

Pismem z dnia 5 grudnia 2017 r., Przedsiębiorca został zawiadomiony o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej oraz poinformowany o możliwości zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym w siedzibie Urzędu w terminie 7 dni licząc od dnia otrzymania niniejszego pisma. Pismo powyższe zostało Przedsiębiorcy prawidłowo doręczone w dniu 11 grudnia 2017 r. (k. 9,10 akt adm.)

W dniu 27 grudnia 2017 r. do Urzędu Regulacji Energetyki wpłynęło pismo Przedsiębiorcy potwierdzające nadanie wymaganych sprawozdań do Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych, ministra właściwego do spraw finansów i ministra właściwego do spraw energii, w dniu 13 października 2017 r. (k. 11, 12 akt adm.)

W dniu 14 maja 2018 roku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wydał decyzję numer: (...) (k. 14-17 akt adm.)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów, w tym zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie jest niezasadne.

Bezsporna była w niniejszej sprawie okoliczność, iż powód do dnia 13 października 2017 roku nie przekazał sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu (dalej „sprawozdanie”) za miesiąc lipiec 2017 pomimo tego, iż taki obowiązek wynikał wprost z treści art. 43d ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 220 z późn. zm.). Opóźnienie wyniosło zatem 53 dni.

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 1 pkt 12b ustawy - Prawo energetyczne, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przekazuje w terminie sprawozdań, o których mowa w art. 43d tej ustawy, zgodnie natomiast z treścią art. 56 ust 2h pkt 4 kara pieniężna w przypadku określonym w ust. 1 pkt 12b została ustalona przez ustawodawcę na kwotę 10 000 zł.

Z powyższego bezspornie wynika, iż powód zaniechaniem swoim, wypełnił dyspozycję art. 56 ust. 1 pkt 12b ustawy - Prawo energetyczne, a w konsekwencji podlega karze w kwocie 10.000,00 zł, tj. w wysokości przez ustawodawcę wprost w treści przepisu określonej.

Powód zarzucił pozwanemu niezastosowanie wobec niego instytucji odstąpienia od wymierzenia kary, przewidzianej w treści art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne.

Istotnie, w treści powołanego przepisu została przewidziana przedmiotowa instytucja. Podkreślenia jednak wymaga, iż według ustawodawcy, Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. Z treści powołanego przepisu wynika w szczególności, iż Prezes URE ma jedynie „możliwość” zastosowania tej instytucji, nie zaś obowiązek, co wpływa na fakultatywny, a nie obligatoryjny charakter tej instytucji. W przypadku zatem nawet łącznego wystąpienia obu przesłanek koniecznych, wskazany organ może, ale nie musi skorzystać z tej kompetencji.

W dalszej kolejności wskazać należy, iż zastosowanie instytucji odstąpienia od wymierzenia kary wymaga łącznego spełnienia obu przesłanek wymienionych w treści powołanego przepisu.

Jedną z przesłanek koniecznych do zaistnienia możliwości zastosowania wyżej wymienionej instytucji jest znikomy stopień szkodliwości czynu. Powód twierdził, iż stopień szkodliwości jego czynu jest znikomy. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 października 2014 r. (III SK 47/13, OSNP 2016, Nr 8, poz. 112) wskazał, że rozstrzygając, czy naruszenie obowiązku ciążącego na przedsiębiorcy można w okolicznościach faktycznych sprawy uznać za czyn o znikomym stopniu szkodliwości, zasadne jest odwołanie się do sposobu weryfikacji tego stopnia wypracowanego w prawie karnym, skoro prawodawca posłużył się w art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne instytucją prawa karnego, z uwagi na represyjny charakter kar pieniężnych przewidzianych w tym przepisie. Zgodnie z art. 115 § 2 k.k. przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu bierze się pod uwagę: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych obowiązków, postać zamiaru, motywację sprawcy oraz rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. W orzecznictwie wskazuje się, że przy ocenie stopnia szkodliwości społecznej czynu, mają decydować wyłącznie okoliczności związane z czynem, a podstawowe znaczenie mają rodzaj i charakter naruszonego przez oskarżonego dobra chronionego prawem, rozmiar wyrządzonej i grożącej szkody oraz zamiar i motywacja sprawcy.

Powód podniósł, że o znikomym stopniu szkodliwości czynu świadczy brak negatywnych skutków złożenia sprawozdania po terminie, zwłaszcza, iż było to pierwsze sprawozdanie. Powyższe dowodzi, iż nie doszło do naruszenia dobra, a jedynie do jego zagrożenia. Stanowisko powoda w tej mierze jest niezasadne. Sprawozdania składane po

raz pierwszy przez podmioty, które dotychczas nie zdawały sobie sprawy z obowiązku sprawozdawczego, a zatem wpływające do Urzędu po terminie o którym mowa w treści art. 43d ustawy – Prawo energetyczne, mają negatywny wpływ na terminowość publikacji wykazu, zamieszczanego na stronie BIP URE powodują, w szczególności ze względu na konieczność uwzględniania zmian w bazie danych URE, które muszą być odzwierciedlone. Powyższe prowadzi do znacznego utrudnienia oczekiwanego przez ustawodawcę skutku (który miał zaistnieć poprzez comiesięczne, a nie kwartalne składanie przedmiotowych sprawozdań) w postaci zapewnienia wiarygodnej, aktualnej i pełnej informacji na temat ilości produkowanych w RP i przywożonych na teren RP paliw ciekłych. Ponadto, terminowość składania sprawozdań ma na celu umożliwienie pozwanemu bieżącej realizacji jego ustawowych zadań, w szczególności w przedmiocie nadzoru i kontroli rynku paliw. Nieuprawnione było twierdzenie powoda, iż pozwany miał niezbędną wiedzę na temat ekonomicznych aspektów działalności powoda, z uwagi na zgłoszenie przez powoda planowanego nabycia paliw w lipcu 2017 roku, złożenie komunikatów i deklaracji akcyzowych. Dopełnienie powyższych obowiązków nie zwalniało bowiem powoda z przedmiotowego obowiązku sprawozdawczości. Tym samym, nie zasługuje na aprobatę twierdzenie powoda, iż jego zaniechanie w określonym czasie, wynoszące 53 dni, nie wywołało negatywnych skutków oraz świadczy o znikomym stopniu szkodliwości czynu.

W odniesieniu do okoliczności związanych z czynem w postaci zamiaru i motywacji sprawcy, jako również świadczących o znikomym stopniu szkodliwości czynu powód wskazał, iż powyższe zaniechanie było niezamierzone oraz wynika przede wszystkim z faktu, iż powód nie posiada własnego działu prawnego dedykowanego do śledzenia zmian w przepisach prawa. Powyższe przekonanie powoda jest nieuprawnione.

W orzecznictwie sądowym przyjmuje się, gdy chodzi o tzw. profesjonalistów, czyli, jak w przypadku powoda – przedsiębiorcy prowadzącego na własny rachunek działalność gospodarczą, spoczywa na nim obowiązek znajomości przepisów prawnych i dołożenia należytej staranności w zakresie jej prowadzenia. Ponadto, Prezes URE na stronie internetowej Urzędu Regulacji Energetyki w dniu 10 sierpnia 2017 r. umieścił informację (nr (...)) dotyczącą sposobu wypełniania sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu, w której przypominał o konieczności realizacji obowiązków, sprawozdawczych, natomiast pierwsza informacja na temat nowych obowiązków sprawozdawczych dotyczących paliw ciekłych pojawiła się na stronie BIP Urzędu w zakładce „Aktualności” już w dniu 1 czerwca 2017 roku. Powód miał zatem możliwość powzięcia informacji o zaistnieniu przedmiotowego obowiązku oraz sposobie jego realizacji. Powód jako podmiot profesjonalny, wpisany do rejestru podmiotów przywożących decyzją z dnia 17 lutego 2017 roku powinien był podjąć odpowiednie kroki, w celu zapewnienia bieżącego monitorowania obowiązków powoda wynikających z bieżących regulacji prawnych, dotyczących jego działalności w przedmiotowym zakresie. W nawiązaniu do powyższego wskazać należy, że niezasadna była argumentacja powoda, iż znikomości szkodliwości czynu powoda świadczy również fakt, że wykwalifikowani kontrolerzy z Delegatury (...) Urzędu Celno – Skarbowego w W. przeprowadzający kontrolę w dniu 22-29 września 2017 roku nie wskazali nieprawidłowości. Według powoda kontrola obejmowała m.in. spełnianie obowiązków wynikających z ustawy prawo energetyczne w zakresie paliw ciekłych. Zgodnie z treścią art. 9 k.p.a. organy administracji publicznej są obowiązane do należytego i wyczerpującego informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania administracyjnego. Organy czuwają nad tym, aby strony i inne osoby uczestniczące w postępowaniu nie poniosły szkody z powodu nieznanomości prawa, i w tym celu udzielają im niezbędnych wyjaśnień i wskazówek. Z powyższego wynika, iż organ administracji publicznej jest obowiązany do udzielania pełnej informacji (o okolicznościach faktycznych i okolicznościach prawnych) wyłącznie stronom postępowania, natomiast w stosunku do uczestników postępowania ma jedynie obowiązek udzielania informacji o okolicznościach prawnych. Zauważyć tu należy, iż przedmiotem postępowania wskazywanego przez powoda była kontrola przepisów ustawy z dnia 6 grudnia 2008 roku o podatku akcyzowym w związku z nabyciem wewnątrzwspólnotowym paliw ciekłych objętych pozycją (...), ich przemieszczeniem z terytorium innego państwa członkowskiego UE na terytorium RP i ich zużyciem lub dalszą odsprzedażą za czerwiec 2017 roku, kontrola spełnienia obowiązków wynikających z ustawy prawo energetyczne (k. 17-20), nie zaś dopełnienie obowiązku sprawozdawczego o którym mowa w treści art. 43d ustawy- Prawo energetyczne. Ponadto, jak wskazuje się w orzecznictwie sądowym, zakres obowiązku informowania przez organ stron i uczestników postępowania jest interpretowany zwięźajaco, gdy chodzi o tzw. profesjonalistów, czyli, jak w

przypadku powoda – przedsiębiorcy prowadzącego na własny rachunek działalność gospodarczą. Tytułem przykładu, w wyroku SN z dnia 9.06.1999 r., III RN 12/99, OSNAPiUS 2000/10, poz. 375, przyjęto, że: „Obowiązek należytego oraz wyczerpującego informowania stron przez organ administracyjny o okolicznościach faktycznych i prawnych, mogących wpływać na ustalenie ich praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania (art. 9 k.p.a.), nie zwalnia przedsiębiorcy prowadzącego profesjonalną działalność gospodarczą (art. 1 i 2 ustawy z 23.12.1988 r. o działalności gospodarczej, Dz.U. Nr 41, poz. 324 ze zm.) z obowiązku znajomości przepisów prawnych i dołożenia należytej staranności w zakresie jej prowadzenia”. Przechodząc zatem na realia niniejszej sprawy, w odniesieniu do obowiązku sprawozdawczego, powód powinien był dołożyć należytej staranności w zakresie powzięcia wiedzy o nim, gdyż obowiązek ten pozostawał w związku z przedmiotem prowadzonej przez niego działalności.

Bezsporna jest zaś okoliczność, iż powód podjął działania w celu wypełnienia swego obowiązku, jednak nastąpiło to dopiero po otrzymaniu przez powoda zawiadomienia o wszczęciu postępowania w sprawie wymierzenia przedmiotowej kary pieniężnej, co w konsekwencji wpłynęło na znaczne przekroczenie terminu do przekazania sprawozdania, wynosiło ono bowiem 53 dni.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, brak było podstaw do przyjęcia, iż stopień szkodliwości czynu powoda jest znikomy, a tym samym aby zaistniały niezbędne przesłanki do odstąpienia od wymierzenia kary. Z tego też względu zaistnienie kolejnej przesłanki warunkującej odstąpienie od wymierzenia kary w postaci zaprzestania naruszania prawa lub zrealizowania obowiązków nie mogło skutkować zastosowaniem względem powoda przedmiotowej instytucji. Z uwagi na to, niewiele wniosły do sprawy dokumenty złożone przez powoda na rozprawie w dniu 21 listopada 2018 roku (k. 75-174), na okoliczność konsekwentnej realizacji obowiązków przez powoda, zaprzestania przez powoda naruszeń prawa.

Powód wskazał również, że niezastosowanie instytucji odstąpienia od wymierzenia kary spowodowało w konsekwencji nałożenie na powoda kary w wysokości rażąco niewspółmiernej, tj. w wysokości 10.000,00 zł. Wskazać tu należy, iż odpowiedzialność podmiotu za popełnienie deliktu administracyjnego ma charakter obiektywny, tj. niezależny od winy, zaś element subiektywny w postaci umyślności lub nieumyślności naruszenia, czyli „winy” jest okolicznością braną pod uwagę przy wymiarze kary i jej wysokości. Ustawodawca jednak, dla osiągnięcia wskazywanego wyżej celu ustawy, przewidział karę w wysokości ściśle określonej tj. w kwocie 10.000,00 zł, która zgodnie z art. 56 ust. 3 ustawy – prawo energetycznie, nie przekroczyła 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy w poprzednim roku podatkowym (k. 4). Z tego też względu, brak było podstaw do przyjęcia, iż przewidziana przez ustawodawcę kara we wskazanej wysokości jest rażąco niewspółmierna. Tym samym niezasadny był podniesiony przez powoda zarzut naruszenia art. 7, 77 i 80 k.p.a., albowiem pozwany w sposób wyczerpujący i prawidłowy rozpatrzył materiał dowodowy, wskazał fakty, które uznał za udowodnione, w sposób prawidłowy przytoczył przepisy prawa, a także w sposób dostateczny wyjaśnił przyczyny nieskorzystania z możliwości przewidzianej w treści art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne.

Mając powyższe na względzie, Sąd na podstawie art. 479⁵³§1 k.p.c. oddalił odwołanie, jako niezasadne.

O kosztach procesu, Sąd orzekł stosownie do wyników postępowania na podstawie art. 98 k.p.c. oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018r. poz. 265). Na koszty postępowania po stronie pozwanego złożył się koszt zastępstwa procesowego w wysokości 720,00 zł.

SSR (del.) Jolanta Stasińska